

Srna ukousla a sežvýkala ještě několik trsů a potom udělala hop a skok a zmizela v lese. Ale... Na opačném konci mýtiny se v tu chvíli objevily další dvě! Zdálo se, že snad nastala nějaká srnčí hodinka.

Markétka s tatínkem a Christianem srny ještě chvíli tiše pozorovali, a když se z mýtiny zase všechny rozutekly, slezli z posedu a vydali se na kontrolu srnčat. Bylo zrovna kolem půlnoci.

Tentokrát si Markétka, Christian i tatínek dělali větší naděje než kdykoliv předtím – měli důkaz, že se v okolí srny pohybují.

Opatrně slezli z posedu a celí nedočkaví se vydali na své obvyklé pozorovací místo.

Jenomže... Asi v polovině cesty mezi posedem a pozorovacím místem – tam kde museli přejít koleje vyjeté od traktoru – je náhle něco vystrašilo. Za skupinou malých smrčků se ozývaly podivné zvuky. Nejprve dusání, jako kdyby se do lesa přihnalo stádo slonů. A potom hlasité mlaskání bahna, čvachtání, funění a – chrochtání. Když se tím směrem podívali, mezi stromky prosvítaly jakési velké černé obludy.

„Aaaaah, was ist das? (Co to je?)“ vyjekl Christian, který v tu chvíli úplně zapomněl všechna česká slova.

„Nooo, děti,“ poznamenal překvapeně tatínek, „to budou asi divočáci...“

„Divočáci?“ vypískla Markétka.

